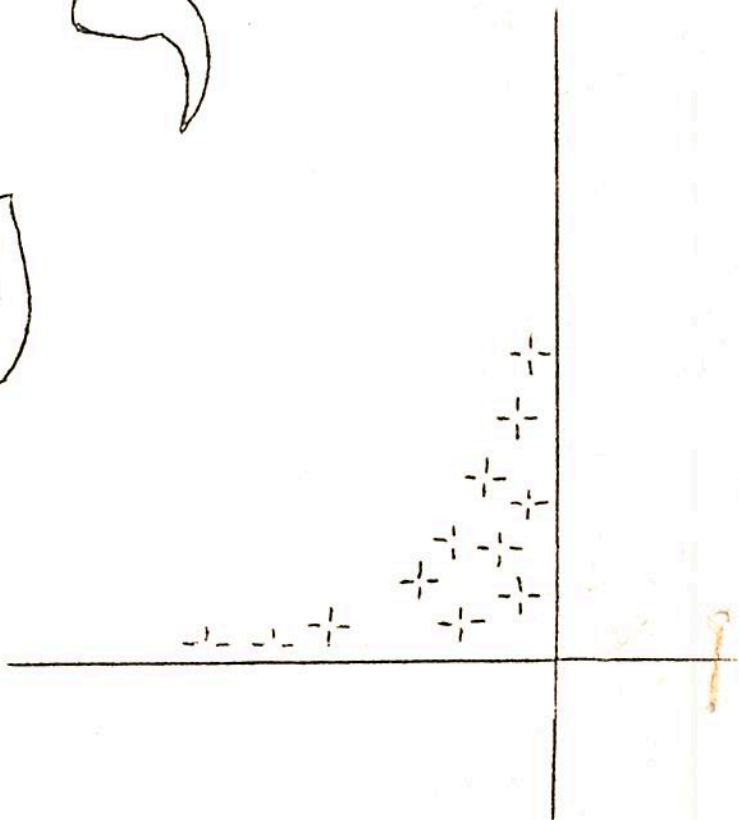
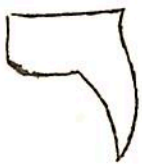
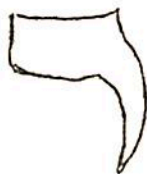
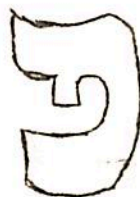
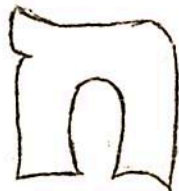
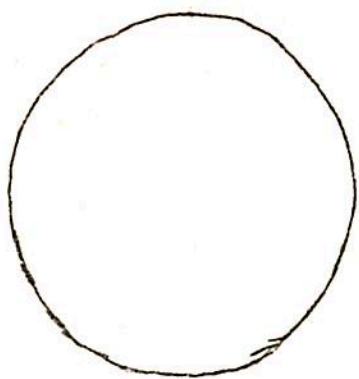
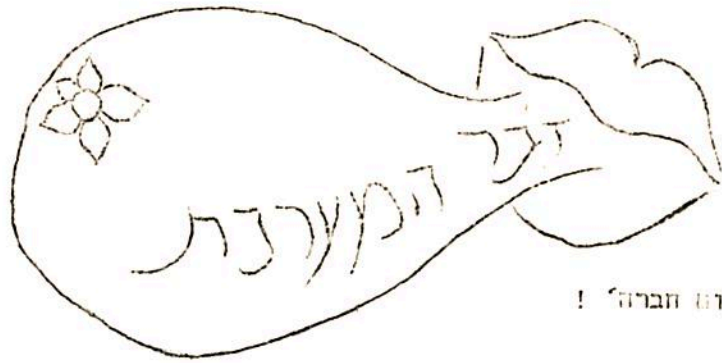

222

עלות חברה!

ניתן לומר שהתגובות לעלון הראשון לא הפתיעו אותנו במיוחד, אך הסתמעו מהן מסקנות לחיוב ולשלילה.

ל ח י ו ג: מסוים שהתגובות (אמנם מועטות) הורשו קצת בלחץ, ניתן יהיה להדגיש מזהו, והראיה כמעט החומר שהגיע לעלון זה.

ל ו ל י ל ה: מסוים התגובות השליליות לבתי העיתון ומסוים שהחברה לא הבינו את מטרתו ובעיקרה נועדה לעורר תחכם מהדקא-פובליה שכולנו לוקים בה זה מכבר.

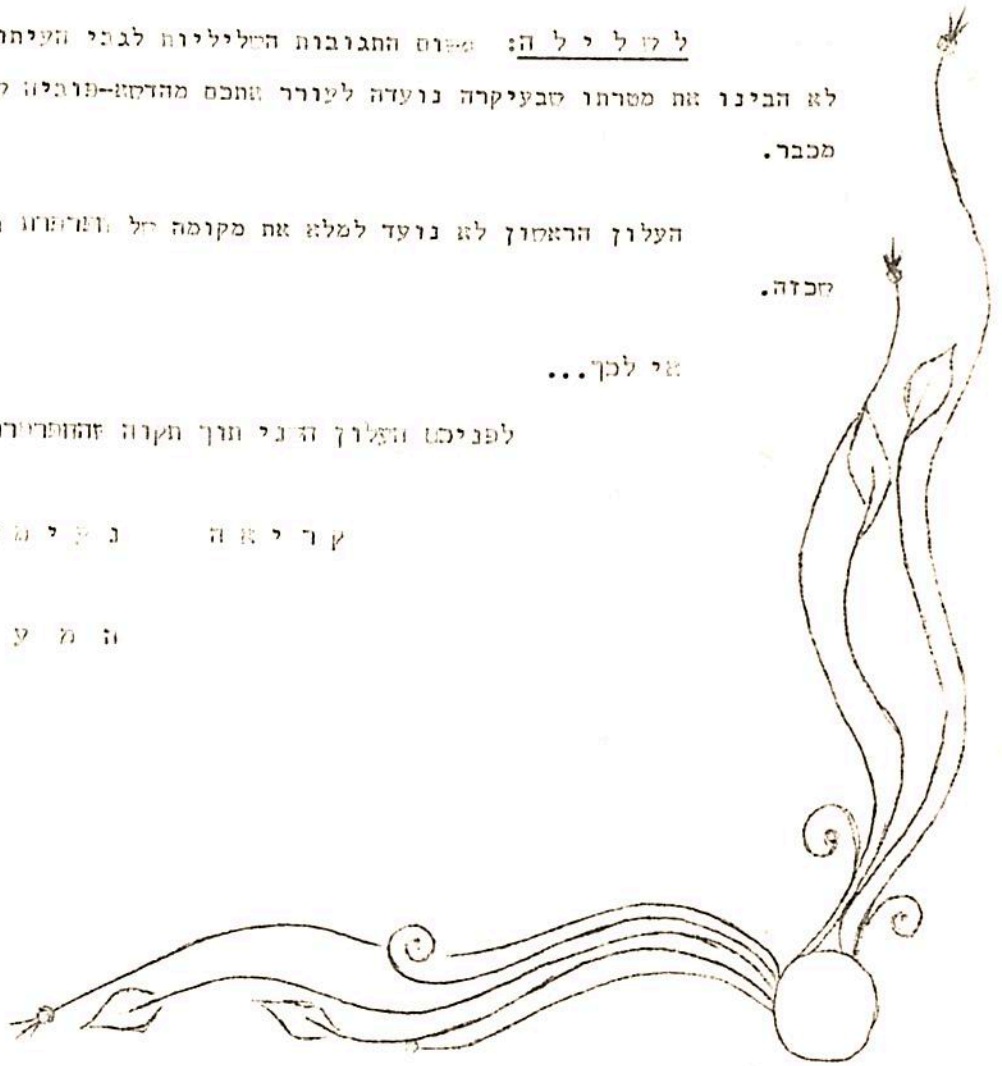
העלון הראשון לא נועד למלא את מקומה של ה"העלון" וגם לא החימר להיות מכזה.

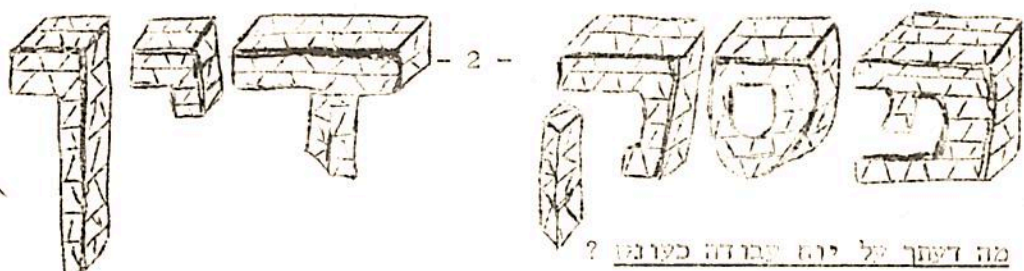
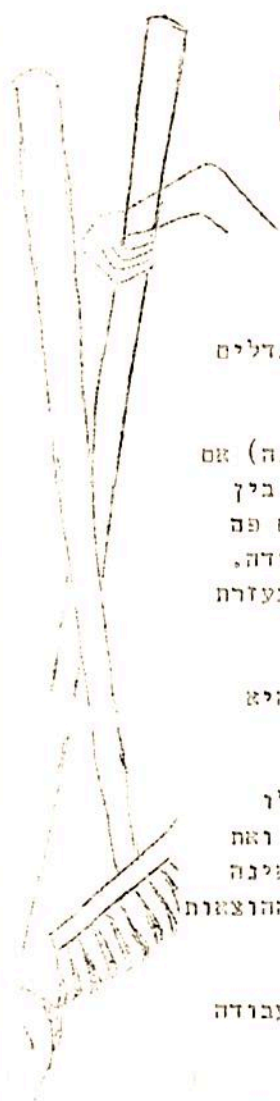
אי לכך...

לפניכם העלון הני תוך תקווה שהחברות בדרך.....

ק ר י א ה נ י י מ ה

ה מ ע ר כ ת

כך מגדירים עונש : עונש הוא מוצא רחב, מקיף שטחים מסוגים וגדלים שונים, מעונש קטן בביה"ס עד עונש מות בביה"מ המאסס.

הסימליות והכורונה לרב חרות, אי תמיד יש להבדיל בביה"ס (הכונה) אם העונש לתלמיד ממלא את תפקידו כעונש או כפיס? אילו היינו עורכים מסאל בין מורינו על העונש אותו הם אוהבים ביותר ל"העניק" קרוב לודאי שהיו עונים פה אחד: יום עבודה. ואכן זוהי המודע האחרונה: לא הכנה לעורכים... יום עבודה. אחרת לסעור... יום עבודה, צחקוקים, הפרלות, הצפנות - הכל יפחד לדעתם בעזרת שתי מלות הקטס הנ"ל י ו ט ע ב ו ד ה,

יצאנו ליחמוע מעט גם את דעתה חלמידי היכון עמק - חפר והנה היא לפניכם:

איל אחרון: כאחד שעבר ימי עבודה מרביים הייתי אומר שזהו אחד הענישים לו הייתי מחכה בכליון עיניים... לדעתו ויך זה עונש ולא זה מה שיחנך אותי ואת שאר ה"פוקעים". נוסף לכך אני חושב ככל הייתה של הוצאות, הרחמות וכו' אינה טובה או יעילה. עובדה היא שהחברה הפניעו, ממשיכים להפריע על אף מספר ההוצאות הגדול והעונשים.

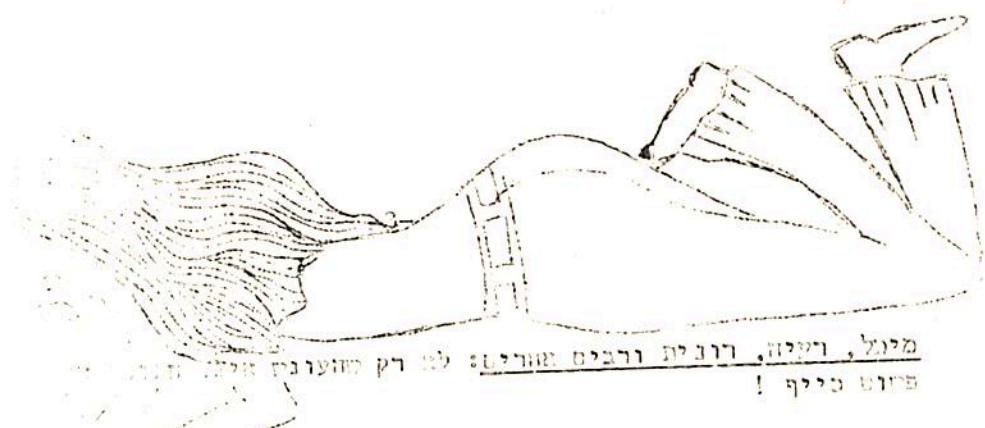
גדי רייזלר: רע מאוד ! ברבע ה-עבודה הופכת לעונש נהרטים כל ערכיה, כל עבודה הופכת לעונש, וכך המדינה שלנו נראית.

מרב כהן: רעיון לא יעיל ואפילו לא מונח במיוחד: בדרך-כלל ניתן העונש על הפרעות, חסוריה או הוצאות מעוררים ובמעוררים, ויום עבודה שאינו יום לימודים - אינו מוסיף ליחס התלמיד ללמודים, או לנכונותו ללמוד. נוסף לכך עונש של יום עבודה אינו חנוכי וכלל לא יעיל. כל מה שיסיג הוא יחס חילולי לעבודה וכך יהיה בצועה. ולבסוף, איני חושבת יעונש כזה יוכל להוות גורם שירחיע את התלמיד מהפרעות להבא.

ארז וולף: בזיון. אם הייתי מקבל זמר כזה הייתי מביא ערבי...

אלי הורנוב: טוב מאוד.

רחלי יפה: יום עבודה בחור יום עבודה בסדר. מועיל ומחנך (כמובן שתלוי מה בדיוק עושים ביום זה...) מלמד זאת על דבר אחר צריך לקבל. עליך גם לתח ולחרום א' - לא בחור עונש, כיוון שיש המחשבים לעונש זה כיום הופס דוקא כיוון שזהו עונש וכך לא מסיג יום העבודה את מטרותו. לכן: יום עבודה כן בחור עונש לא !

מזל, ריקה, רובית ורבים אחרים: לא רק העונות אלא ה...
 פיוט כייף!

יפה צדקו: יום עבודה הוא העונות הכל פחות יקול...
 טפר חיכוך תלפזר בו רוב התלמידים הם מרוב...
 מצב בו התלמיד צוהב ורובם הם יום העבודה...
 חופש וזה כייף!

היום הצהרי: יום זה לא מלמד את התלמיד לקח זמן מה...
 מבין היום בכימיה. היו לי 3 הוראות וקיבלתי כני...
 אל דבר והמסד האמיתי הוא כל הזורה לשימיה...
 היום.

הערוך הערוך התיב - צבי המנהל: הרע בעונות, כידוע...
 בבית הספר מאזר יתחוב כרחוב. מכל פונס...
 ונוכחי, כך האל זמן העונות חייב להתבצע...
 היא לא פחדו) נאלצים להתחמט בעונות זה.

"זכור" בת... ה מ ו ר ה

מי נכנס לטווח ולמנל...
 הבר...! קודם בבקשה ובדרך קנה...
 הברך וחלף לזמניה הוצאה!

זוהו חרזו חסר
 וקשת צוחק...
 לאו דוקק לשתוק יתכן שף לשתוק
 מי ולא קיבלו היום הוצאה
 מי ירדק טאה?
 מיד מרעים הקול
 וטר...! אל ותליטב בבקשה
 ואולי את לך אכונה לך
 חמיש לי קוד הוצאה
 ולא מזנה למה ואל חסר
 אח"כ סבר נסרר
 ואפילו את ורובת חסר
 ולא קיפת מלוח
 עורס כחוכנסט ומה היה...
 קפת עקרת.

אין זייך דבר...
 תלך...
 ולא בטרור...
 יגמט הייחוד

אביר ביאר יאר

בימים אלה כסבעינו החזרה היסודית כדרך לקראת ילום טוב דפדפנו בארכיון חפרפרת ד"ל והעלינו מנוף אחי העתונים (תזל"ב) ראיון עם מיודעינו אביר, יחטט אז (כהיום) את דענו בענין.

הבמה לריוחכם, קראו, יחטטו ואמרו האם אביר יחאר לעולם אביר ?

אחא ידוע כחסיד חנונית גרץ ליראל וזלמה. האם אינך חושב זאי ויתור על יסודים מרתיק מאתנו את הילום וגזל סיכוי כלשהוא לילום עם יסודינו ?

(במבוכה מה) זו שאלה קלה אך ותשובה פשוט. הלמידים רבים הציגו לי אותה ואנחה להחליב ירב. מי יסבור כי מנהיגי ערב יסחפנו או מסתפקים בויתור זה או אחר על יסודים או יהוא טוקט, או יהוא מטעה. אני מצטער לומר כי למרות נסיוני הדל וידיעותי המסויימות ההיסטוריות ובגיאוגרפיה של האזור, הגעתי למסקנה כי אחת מטרת הערבים, להזיזנו הערבה במלבים וכולנו יודעים מה נמצא בקצה המערב! הם רוצים להזיזנו לגבולות החלוקה של 1947 (החלמידים מתבקשים לעיין באטלס ידיעות אחרונות דף מס' 2 ולרמות למה הכוונה!) האם בהחזרת חלק (אני מקווה כי המראינים בעצמם לא סבורים כי צריך להחזיר כל מה יחזרו ב-67) מהיטחית פתרנו מזהו ? ומה יקרה אם מור יואבו סילים רוסיים בחכט, חברות, סיני ? האם אנו יכולים - על סמך הנסיון המדכא והמחפיר של מלחמת תז"ח ואחריה, ובמבצע סיני ואחריה - להסתמך על ההמטות של רוג'רס, סיסקו, דגלם-יום או פומפידו ? הרי חוזה שלום ניתן להפר אחת חתיים ! ומי יודיענו אז ? אנו חייבים ללמוד לקח מהעבר ולנסות למנוע עד כמה שאפשר נסיון הסמדה חדש נגדנו ! אנו חייבים להיות חזקים וממוקמים כך שכל הורק להתקיפנו ייצא לאדון סאדאת עוד במרט יחחיל את "האהלק וסהלך ילו". אנו זמינו במלחמת היסע וההצלה בצורה מעוררת כבוד ! האם עלינו להתחנך בפני הערבים באורו יונות ולפעמים מחונות סיסכימו רק למספר ויתורים ותו לא ? לפעמים נדמה למסקיף ניטרלי מהנוף כאילו ייראל הובמה ומצרים נצחה ! ובז"ז את יבוא מחר מר סאדאת ויגיד לגב' גולדה מאיר כי הוא חפץ בחלום מה נציע ? לזעתי ניתן לערבים חופש חנועה בארץ ואפירות קיום יחסי חברה וכלכלה תקינים; נמל חופשי באזור הקיסוף; פיתוח נמל עזה; עזרה בתיקום הפלי-טיס בשטחים החוממים של מדינות ערב המיוועים לכו אדם לפיתוח אזורים אלה; ניצול אוצרות טבע במזותף; (נפט, מיט, אוצרות יט המלה, פוספאטים, מנגן) פיתוח מסותף של אחרי חזירות;

במילים אחרות אינך חושב שאחא פוסל אפשרות ילום לחלוטין ?

אם יש בינינו חוגים "יחזרי ורודפי ילום" הסבורים כי קרוב הילום יבוא רק עם החזרה האזורית יחזרו ב-67, הריני שואל מזוע לא להחזיר את לוד, רמלה, נצרת, צפת, אשקלון, באר-טבע, עכו ועוד ? אם יש הגיון אז עד הסוף.

ארץ ישראל לעם ישראל

אך זה נתכונן כולנו לחייה ממוכח ומרוחק לאי החסן - קפריסין - וכחגיגה (מי חיגיג) נצפה למרוק על ציון היחשעעלית. אם לגיטו יהודי זה בארץ-ישראל עלינו להגיע חמורה ילום מפורקם זה, אעדיף לעמדו יחד עם צבאו בגבולות הנוכחיים.

עקרון זכותו של העם היהודי על ארץ ישראל, היא בעיני עיקר העיקרים! רק בזכות זו שבאנו לארץ וזכות זו איננה ניתנת לחלוקה! ע"י התכחשות עצמית לזכות היסטורית אנו מוותרים את עצמנו מפני התעמולה העויינת. הנביא יצאנו - מזהיר בפרק מ"ט " מהרסיך ומחריבין ממך יצאו ". לצערי אותו דבר קורה כיום. מי מסבור כי חכט, טילה, חרצה, יריחו, חברון, בית לחם, חקוע, ענתות, קדש - ברנע, הגולן, הר סיני ועוד הם מתוך לארץ הרי באמת אין לי כל חפה מדותפת אתו והייתי יולתו לקורט קצר בתודעה לאומית.

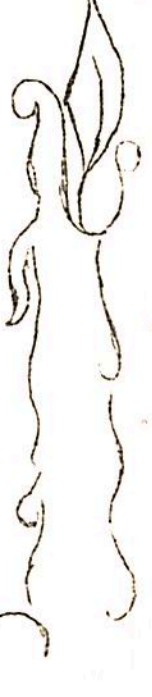
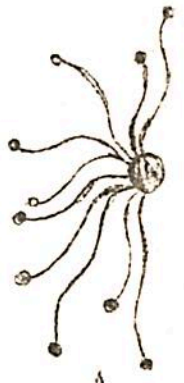
האם אינך סבור שיהיה רוב ערבי בארץ אם לא נותר על חלק מהחטחים?

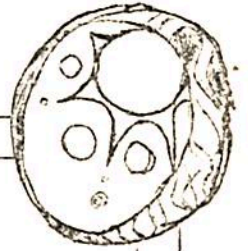
מי יעוקב אחרי הולדות הציונות יודע כי טענה זו הועלתה באופן קבוע ע"י חוגים מסויימים בארץ כל פעם שהפענו כי יח להקים מדינה יהודית על ארץ ישראל הישמה מזני עברי נחל-הירדן - נפחד מפני הערבים הוביל אותנו להצעות חלוקה מבחכות עד להחריד ע"י "אוהבי ישראל למיניהם". אם נפחד מקיום מעוט לא יהודי גדול בארץ, הרי אנו מתכחשים לאחת הנחות היסוד של הציונות שקבעה כי גם יהודים וגם ערבים יחיו בארץ. אני מעדיף את ערביי חכט תחת סיקוה יהודי מאשר הצבת מערך תוחמים מול יד הנהג, נלאני עוד, ועוד. ראוי הציונות בעבר קיוו בחלומותיהם הוורודים ביותר כי היהודים יגיעו לחמישים אווד מתושבי הארץ. כי כיום אנו מהווים למעלה מ-70% ומזה עלינו לפחד?

איננו סבורים כי יכול אמת להתפתח לעובדה כי אכן יהיה בארצנו, כפי שהיא כיום, רוב ערבי, וכאן תהיה הליג להתנגש בעיקרי הציונות, או לחלל את הדמוקרטיה או שתאבד החלטון בארץ?

ציפיתי לסאלה זו. אחזיל מהסיפא של האלחכט. בעיית הדמוקרטיה קיימת גם אם יהיה לערבים רוב בארץ (דבר שאינני מאמין בו) וגם אם יהיה מיעוט ארץ. דעתי היא כי לאנשים זהכריזו החכט והערב, וציפו להזדמנות הראיונה להחמיד אותי ואת בני לא אוכל לתת זכויות מלאות, כבר מחחילה שלטוננו הריבוני המלא והמוחלט על ארץ ישראל. יח גם גבול לאבטורד. אני לא אכניס נחם למיטתי רק על מנת לקיים את מצוות המוסר הדמוקרטי. עם עבור הזמן הצטרף ממלחנו להחליט מהי, כיצד, למי, איך, כמה ועוד לגבי הזכויות הדמוקרטיות הקדויות של הערבים בארץ. אהם אינכט סבורים כי אני מציע לקעקע את יסודות האודותנו בקרקע מולדתנו בגלל מתן זכויות לרואחי בנינו וילדינו מחמול חלום.

לגבי הריחא של האלחכט הרי אומר רק דאח (מפאת הקיצור) כי אני מאמין בתהליכים הבאים:

- א. עלייה מוגברת לארץ הן מצד הרווחה והן מצד המצוקה. (עובדה זו הוכחה כבר במידת רבה ע"י מלחמת הייצע ב-67).
- ב. עלייה בגידול הטבעי שלנו על ידי עידוד מורלי וחומרי מצד הממשלה. (אברמוביץ טוען כי אני צריך להוכיח גם הלכה למעשה. אני מקווה לא לאכזבו).
- ג. אמצעים הילודה בקרב הערבים. בדומה עם עליית רמת החיים שלהם) נא לסייר באזורי יהודה ושומרון ולהוכיח).
- ד. הגירה טבעית של ערבים צעירים מסיבות זונות לארצות הועץ. סיבות לימודים; איחוד משפחות; אי שביעות רצון. משלטון הציונים בארץ מכורחת; שינוי מקצוע ומקורות פרנסה, ועוד;

ידידי הצעירים והיקרים אל נזכרו כי ב-ח"ח"ו היו בארץ רק 650,000 יהודים בארץ ומיליון וחצי ישמעאלים והזו לא יראנו ויכולנו לסקל את החמדחנה הפיזית באמצעים דלים ביותר! וכיצד זה נחירא כיום כאשר אנו ריבוניים בארץ עם צבא ונוער העיוניים ללא חח?

ב-1937 כשהוצעה לראשונה חלוקת הארץ ע"י הבריטים היו בארץ רק כ-1/2 מיליון יהודים וגם אז לא חשחנו! ומה עם המיליונים ואנשי העליה הכנייה והסליחיה? אם אותם היה אוכל הפחד כמו שהוא מתבטא בסאלחכם הרי לא הייתם מגיעים לעולם להדפסת עלון ישראלי בתלפון וזורי עמק - חפר! ולא כל חסך לראשון מקיף כזה אהי.

אביר! נחשיר את הויכוח אם יהיה רוב ערבי או יהודי לסוציאליסטים, ונעבור לענין אחר - יחסן לערבים.

חלק מהחשובה נתן אולי להסיק מדברי עד כה, אך לאור גטיוני ההסקה היא בד"כ בניגוד לדעתה. אין לי דבר נגדו ערבי החי בארץ, עובד ומתפרנס בה בכבוד וחי את חייו שלו. אני לא אפריע לו במידה והוא לא ינסה בדרך כל שהיא למנוע את יציבות החלטון בארץ ישראל. אם לא טוב לו הוא יכול להגר. אם לישמעאלים כ-16 מדינות באזורים גיאוגרפיים די מגוונים כך שההזירה תהיה לו קלה. לנו, היהודים, אין לאן ללכת מפה!!! אם חס וחלילה נפסיד פעם אחת במערכה הרי נוסד כולנו. המציאות החייב אותנו לחיות עם ערבים ויש הטבורים כי ניתן לעשות זאת ללא בעיות מיוחדות. באופן היקפי אינני פוסל אדם בגלל היותו לא יהודי. יש יהודים שאני סולד מהם וגם יש לא יהודים, אני מתחיל חמיד לבדוק מה האופי. מגמותיו, הצהרותיו, הרבותו ומעשיו של אדם, גוף איבורי וכיו"ב וע"פ זה אני קובע יחסי אליו.

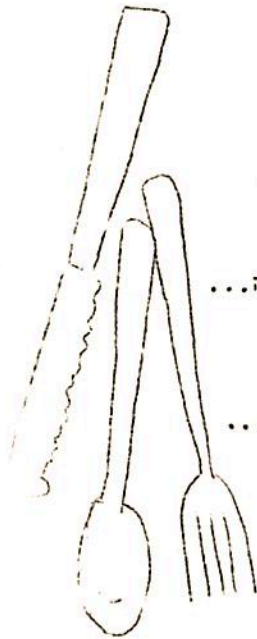
מה צהריה היא

א. בתאריך ה-12/16-2 יצאו פחות לוד לטיול במכתשים. הטיול כולה היה מוצלח אך יש לציין את חוסר האירגון המסוּר, קיים לזקוף לא מעט לזכות הטובה עצמה...

דרך אגב החברה מ-י"א שואלים למה לא גמרנו את הגולס יהיה בסדר?... כנראה שהוא יעבור הלאה למדבר-יהודה... וקוד משהו, תחילו כבר מעמקנו לארגון תוכניות לרחיצת הכלים שיחזרו ממדבר יהודה.

והנה תויה אחת שבחרנו מתוך "הרבה שהגיעו" (המבין יבין).

אביטלה נוטלגיה ...
* * * * *

וכסוף סוף הגענו
אז מה אגיד?
המכתשים זה מהו!
איזה גודל איזו עוצמה
והמערכת הגאופוליטת שלה...

ההליכה היתה תויה
ירדנו הרבה ירידות
וסלא נזכיר את העליות...
ואיזה לילות...?
ומה שקזור למים
אל דאגה
בגנרטור כמו
מספיק לכל החבורה...

בא לי לכתוב על טיול
לא משנה שהציאה היתה באופן כהול
אז תופסים חק שינה רעוע
ומן הצד איזה תרמיל בלוע'
דוחפים פנימה כמה תחתונים
והופ... אכחנו מוכנים!

בביה"ט זה קמע
כל ילדה נראית פה משה
כולם רובצים על התרמילים
יעני כמו מתחילים...
(יודעים אתם, עד שהרופיק יוצאים...)

בגלידה מונטנה היה אגדה אגדתית
כל החברה יוצאים מעוטפים מהמכונות
מלקקים איזה גלידה,
רצים להתקוקן
וממשיכים לנסוע וגם לנמנם.

בקיזור אני לא יודעת
למי להודות
לחנועת המורביטים ולמדריכים
או למר אלוהים
כי מי יצר את זה העיניין
אם לא אדון עולם?

חוריות מיום אלטלינה

ב. בתאריך 6.3 נערך לכחות יוד, י"ג "יום אלטלינה" באזור כפר-ויחקיך. במסך היום שמענו הטברמט מפי מפקדים וחוקבים שהשתתפו בארוע לפני 30 שנה. והנה מחויות אותו יום :

איך מארגנים יום ? (מכונני ראשו של רחז ומרחי ...)

בהתחלה נראה הכל ורוד ! נארגן באזוך כפר ויחקיך את "יום אלטלינה". נביא מרצים יהיה כיבוד ויהיה מענייך.

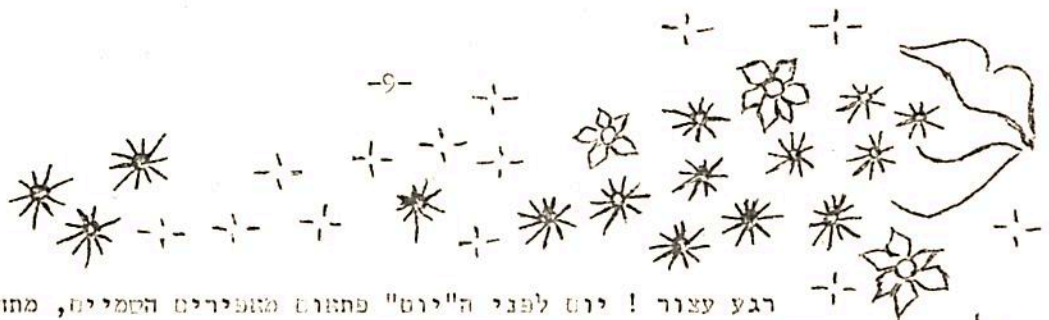
אבל, אחר כך ... אתה מתחיל לבנות את היום ועם זאת מתחילות הבעיות. ראשית את מי להזמין כדי שיהיה איזוך בין הכוחות ? אז מצד ההגנה איך בעיות בסיסיות, האנשים קאליהם פניתי נענו מיד (להפתעתי הרבה) ביותר מזה - אורי ברנר אף הביע רשימת אנשים שיכולים לתרום להצלחת היום. את היו אי אילו אי הבנות, התבטאו רק בהגות הזמנים, אבל עלו הן בעיות קטנות - עוד טלפונים ועוד טלפונים, עד שכולים יכולים באותו היום והאותה שעה שקבעת להם ... וסוף סוף מסכמים.

הבעיות (בה" הידיעה) היו עם אנשי אצ"ל לסעבר. כאן נחקלת בקיר. מי שמסכים לבוא, לא יכול, כי... "השותף במלואים ואי אפשר לסגור את העסק ולו גם לשעה ! ואחרים אינם מסכימים "מה יש לספר ?" "הייתי חיל ובצעתי פקודה" "אני לא יודע לספר" "אני עסוק" "אנו יודעים איזה עיסקה אני עלול להפסיד אם אעדר בשעה זו מהבורסה" ועוד פנינים מסוג זה.

אז מה עושים ?

להכחו של מפקד האוניה ניתן לומר שאכן נהג באורה יוצאת מן הכלל והסכים מיד לבוא ולהשתתף בארוע. אבל את יודעת היטב שזה לא מספיק, איך איזוך, והרי מטרת היום היתה להביא את הדברים באורה מאוזנת ו-"פירית"...

מה עושים ? איך ברירה אלא להרים ידיים. בכ"ז באיזה שהוא מקום אינך שקטה, אינך שלמה עם עצמך. אחרי שכבר הוזמנו האנשים (והדואר התעמר בינתיים...) עוד לא טיימנו. ומה עם האולמות ? ועם הכבוד ? ועם חוליות החסימה והנוטים ? מכנסים את החברה המקומיים ורחוף פעולה מירבי. יש נכונות וזה מעודד. ומה עם הכבוד ? ועם הרמקולים ? והקלידים ? לא יחכו ? יביאו הכל ?

רגע עצור! יום לפני ה"יום" פתאום מאפירים השמיים, מתחיל גשם,
את נכנסת ללחץ - הרי זה לא יהיה בחנוך.

בלילה מוהפכים מצד אל צד זה יצליח? מולט יבואו? זאת נדע רק
למחרה...

רחל פ.

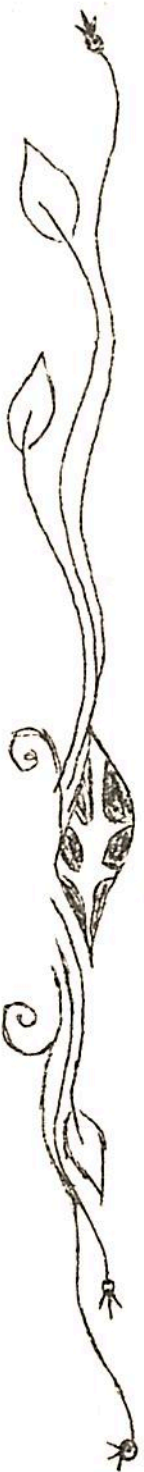
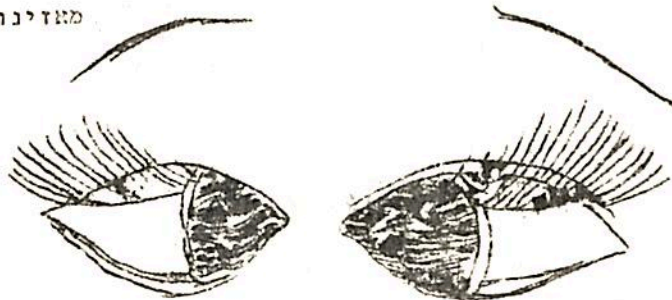
ו ל מ ר ו ... (החגובות שלנו!)
=====

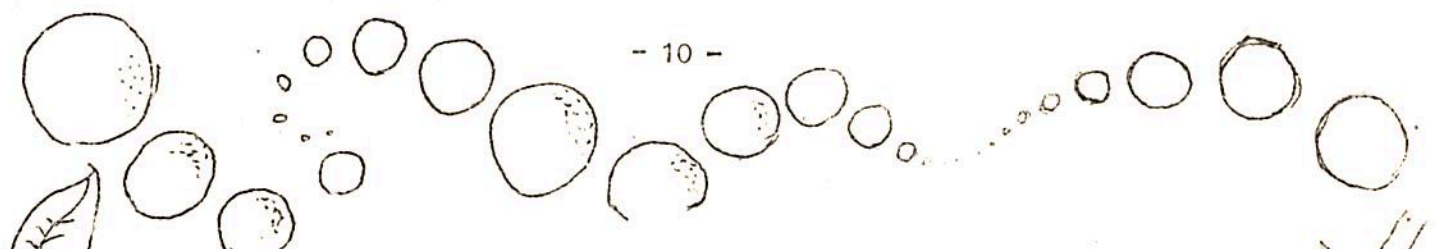
התחלנו כרגיל בדחיסה המונית לאוטובוסים שהביאו אותנו אל בית
האריזה (הזכור לטוב). משם המסכנו דרך הפרדסים לטוץ כפר - ויחקיק. יש שמענו
הרצאה מאלפת מפי מ"ה קלמץ. הלה חזר באופן הללי על סיפורו של אורי ברנר אבל
מה שהיה מטונה היא העובדה שעד כה לא שמענו את דעות האצ"ל ומספר פרטים לא
הגיוניים שנאמרו כגון: הצחת האוניה בידי האצ"ל.

להרבה חברה הייתה הרגשה שהאמת שסיפורו לטע היא לא האמת האובייקטיבית
ואולי זו הסיבה לדרישות להבהרות הרבות שהוצגו אל אליהו לנקיץ הנציג היחיד
של האצ"ל שהשתתף בפולמוס בגלל החיזוקים הרבים לדעות ההגנה היה היחס כלפי
דברי לנקיץ חסדני במקצת והתקבל הרושם שחלק מהחברה משם תקפו אותו. יצאנו
בהרגשה כי זהו ויכוח ללא פתרון וללא סוף ממיון שכל צד רואה את הדברים בצורה
הנוחה לו ואיך איננו יודע איך באמת התגלגלו הדברים יחסית להתגלגלו.

היה מעניין ובצורה כלשהי גם מגוחך לשמוע את הסתירות המדהימות בין
גירסאותיהם של שני הצדדים ולכן כבני הארץ שהתחנכו על הערצת דור חס"ה היה
עצוב להוכח במנאה התחומית ששררה בין מעט היהודים שהקימו את מדינתנו.

מאזינות מיוחד/6

רשמי ארוע "יום אלטילנה" (מספר המסוקן, מונך כחה י"א/1).

החלמידיט היו נרגשים לאחר "יום אלטילנה" ופנו אלי :

"המסוקן ! אנחנו נבוכים, האם אחת הגעת לאיזו שהיא קביעה עמדה בנושא ? אנחנו נהנינו מאד, לא היה מסעמט והיה נחמד".

והוא מוסיף: "הט נהנו מאד מלכני המרציט הראשונים שהיו חברמניט וירדו אל העם ..."

"אח לנקיץ לא שמענו טוב ... וחבל".

תגובה נרשפת על יום אלטילנה

יצאחי מיום אלטילנה במבוכה. סקפרו לנו את סיפור הפרשה מסחי זווית. בחחילה נראה הסיפור מל צד ההגנה - צה"ל ממט מועלט ללא בקע והתקבל יפה. אולם, לאחר ששמענו את צד הצה"ל נדהמנו. זה אומר לחזור וזה לבך. שני הצדדים יוצגו ע"י אנשים מהוגנים הנראים מהימנים מבוססים שלא היינו יכולים להעלות בדעתנו שישקרו.

חופעה זו מעניינת ביותר - איך כל ספק שלא שקרו אולם לא אמרו את האמת האוביקטיבית. הם סיפרו את האמת שראו ונתו ראו חחוט צר ביותר.

חלק מהסתירות ביניהם היה ענין טל סמנטיקה, למשל, עובדת היריות על האוניה בחוף ו"א היא עובדה - רק פגז אחד פגע באוניה ולא חשוב אם פגע בכוונה לטוח סוללת תותחית או פגע בסעות והאט האוניה נדלקה ממנו או מהצחה.

אולם חלק אחר של הסתירות היו ממש מגוכחות. כיצד יכול ממקד האוניה (לנקיץ) לומר שהאצ"ל חשב שצה"ל יעזור לו לפרוק את האוניה ושהאצ"ל בא בכוונה שלום. הלא האצ"ל החלט בכח על בית תרות לפני בוא האוניה וכוחות צה"ל נאלצו לפרוץ בכח למקום. כיצד יכול אריק בתמקיץ לומר שצה"ל נצר את נישקו במקך שעות כאשר ישנם אנשים מאזורינו היכולים להעיד שכוחות צה"ל החלו יורט על האוניה מהרגע שהגיעו.

בז בדרגים העליונים דומה. כיצד ניתן לומר על אנשים כ-בגיץ ו-בעיקר בן-גוריון שהם שקרנים ?

בסיכום : למדנו מיום זה שההסתוריה נקבעת על פי הסופר שכתב את ספר ההסתוריה.

גדי רייזלר י"א/7

ג. במוסד "עליה" בפתח-תקווה נערך יום זיוון לעורכי עלונים. במסגרתו
חולקו פרסים ע"מ עמי הסף ז"ל לעלונים המצטיינים בהחייבות העובדה. אין צורך
להוסיף שרופין לא היה ברשימה ובניגוד לשנים קודמות !!!

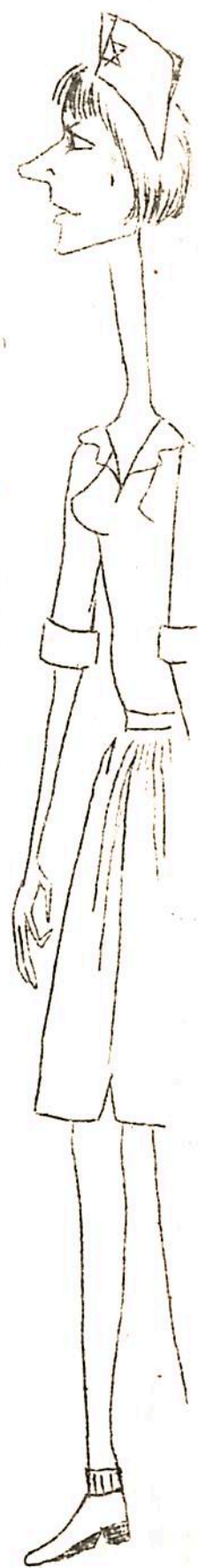
בבוגע לחוכך יום העיון ... די חלטה היו דיונים על חסיבות ומצעי
התקשורת, מטרות וכו'. לעלון שלנו זה לא הועיל הרבה.

ע' לייט . ג .

לחזכירות בית ספרנו ענין
עם שיער שנו רצון לא מובן
הוא בכלל לא יציב
ובלי לחשוב על התקציב
בכל יום ישנה הקאן.

מורות הביא לזקיה (מה מוזר)
כל אחת נהפכה לה לה
וכששאלו אותן,
הן ענו לענין
לכ"ף הן קם לנו מותע

על בחירת מקצוע הסייעוד
=====

השנה אני עומדת לפני סיוט לימודי הסייעוד בביה"ס. אך נחזור לרגע כמה שנים אחורנית.

הזמן - לקראת סיום כחונ"ט. צריכים היינו לבחור לנו את המשך דרכנו בביה"ס מקצועי או עיוני. יועץ ביה"ס יעץ לכל אחד בהתאם ליכולתו, האפשרות היחידה שעמדה בפני היתה להמשיך ללמוד בבי"ס מקצועי, למס כך היה עלי לבחור את המקצוע שהיה עלי ללמוד.

בחקופה זו עבר עלי מאור מחוט מלא ידעתי במה לבחור. הייתי עדיין צעירה מכדי להחליט מה יהיה המקצוע שאולי יקבע את עתיד. יועץ ביה"ס העמיד בפני הברירה - לימוד פקידות או סייעוד. למעשה לא הוולחתי מאף אחד מהם, אך בכל זאת העדפתי, בטופו של דבר, את מקצוע האחות שתמיד אהבתי את דמותה, את דמות האחות בחלוק לבן, מזריקה זריקות ומחלקת תרופות. היועץ הסביר לי שזהו מקצוע קל ומכובד והכל נראה וורד... הורי התנגדו לכך ורצו שאלמד פקידות בטענה שמקצוע האחות די קשה, אך כל הזמן טענתי שאני אוהבת את המקצוע למרות שלא הכרתיו מקרוב.

כשהתחלנו ללמוד הכל היה עדיין יפה וקל, אך, כשהחלה העבודה בבית החולים ראיתי שתפקיד האחות לא מצטמצם בתרופות וזריקות שיש לחלק, ישנם גם דברים לא נעימים במיוחד שהאחות צריכה לעשותם, כגון: מסמרות בשבתות, וזגים ועריבים וישנה התחייבות מסוימת כלפי המקצוע.

השנה, כאמור, אנו עומדת לפני סיוט הלימודים כשאני כבר יודעת על המקצוע הרבה דברים שקודם לכן לא ידעתי. עכשיו אני גם יכולה לומר שהם היו היסט מציעים לי לבחור בזה, לא הייתי בוהרת. משום שהמקצוע די קשה, מחייב עבודה בזמנים לא נוחים והכי חשוב - אריך אהבה למקצוע זה כדי לעבוד בו. הוא דורש המון אחריות וגישה אליו, גם תורף העבודה כשהזרים הביתה אי אפשר להינתק מבית החולים. גם בבית ישנן מחשבות: אולי נחתי תרופה לא נכונה בטעות? או אולי לא התנהגתי יפה עם חולה זה או אחר?

ישנם גם מקרים של יצירת קשר עם חולה שנפטר אח"כ, וכל הזמן רודפים אותך רגשות אשם - אולי יכולתי לטפל בו יותר טוב?

זאת אומרת גם אחרי העבודה את נשארת בזימות האחות ולא רק בזמן העבודה....

מלחמה הילום
(ייר הילום מס' 499/ז')

מגיל צעיר, כמו כולם
הייתי משחק באקדוחים
דבר שיצר בי כמוך
חסביכים ומתחים

אך לא התאכזבתי כשנודע לי
על חכניה שוכן המרום
המורכבת ממספט אחד בנאלי
העשוי ממלה אחת: "ה ל ו ט"

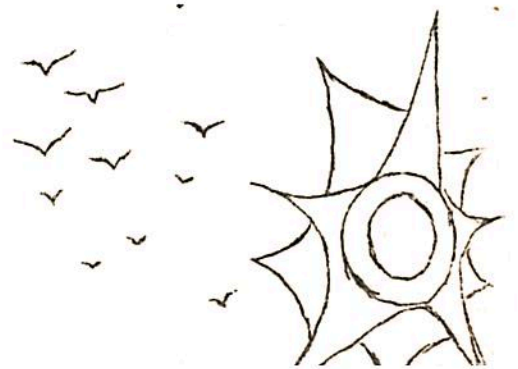
יוני שלום מעופפות
ביך נילוס לכנן.
מפזרות ענניה ויוכיות
סיטואציה קצת אחרת:

רק בחלומים משהיכים
נראה על מלחמה וקרב
ובאגדות הילדים -
חיל הבדיל פוסט מדיו.

כל לילה ספרו לי
זמא ואבא הסבחה והדוד
על השודד הגבור עלי-בבא
ועל חיל הבדיל האמיץ מזד

ספורי מלחמה העדפתי
כמו כל ידידי הקטנים
וכמוהם אני אזנתי
קרבות מלחמות חילים גבורים

(ללא שם המשורר)

חלמיזים עסוקים בהעברה בקורות על רגלי המורה וחסרוקתה, ספירת הדקות והשניות עד סוף השעור, התערוניות על אכילה "כושית" בהפסקה וחלומות על ה - כ - ל...

רק עבודה רצינית ראויה לשמח מעוררת ומעמידה בפני מציאות מרה. רק מבחן שנקבע ליום המחרת מעורר מחשבה על אחר צהריים מבוזבז על למידה...

דקה לטיוט השיעור. הגאות קרבה. "גלין... גלין... גלין" הנחסול מתפרץ, לדשא, לדשא, ל-ד - ט - א !!!

על הרח / נתן יונתן

בלילה יכוהו, חשבנו,
הרח המר והקר -
ממרי המכאוב שכאבנו
סרה לנו סרה של אור.
קבלי את הסי שאהבנו,
אט לא כליל תפארת, אהות
הן טל נעורינו הרעפנו עליו
פניני מכאובים ושמחות.

הפעם נשירה על פרח,
אמר כגננו גדל.
חנו ויפיו נטפרה:
הסקוהו האור והשל,
ושבו סופות סחיו מזלכת
נשרו עלעלינו בלח.
אך הוא הפעוט, הנועקט ועלה,
רק הוא לא השיר עלעליו.

אלין הרח התאנו,
הוא בן הגומים והאור
אותו מלבנו,
שלונו הוא, פרו טהור.
עמו גם לבנו, כועס
ירעיד את עליו הימים
ילמד לזקטיב גם הסער, אהות
אל קול פעמי הזביב

ע י ר י ח

מי שיצא קצת לטבע בחקופה זאת (לא באופו כמוכן) ויביט הילט
סביבו יוכל לראות את הע י ר י ח. קט סוף הוורף מופיעים אכולות המרהיבים
הנישאים על עמודים גבוהים, הפרחים ורודדים או לבנים הערוכים בדמית ממוזגת
מסועפים ריחניים ועשירים בצורך המוגן יפה במים האבקנים.

המחלה מחפחה להלקט בעל זרעים שוורים קטנים המספרים בקיץ.

טרשי ועירית מכילים הזמר עמילן. בארצות אחדות מפיקים מהם זבן
והפילו כוהל. השט ע י ר י ח נגדד מנראה מן 'הסורס ע ר ה = ה ד ב ק.

בעיני היוונים הע י ר י ח היה טמל ליקיצת הטבע ולחייבת המרה
על האדם שהלך לעולמו נוהגים לומר גיוון "ולך לו באות העירית".

אצלנו יד לזכור שהעירית - פרוט מוגן

שעליו אומרים - זכור לק י !!!

בצק פריך

אוזני - המן

מילוי פרג

- 1 כוס סוכר
- 1 כוס מיט
- 2 כוסות פרג טחון

- החמיריט: 3 כוסות קמח
- 1 חבילה מרגרינה
- $\frac{1}{2}$ כוס סוכר
- 1 ביצה - או - 2 חלמונים
- קליפת לימון
- קנה מיץ לימון
- וניל, רוט
- 3 כפיות אבקת אפיה

אופן ההכנה

מבשלים את הסוכר + המיט עד שהסוכר נמט. מוסיפים את הפרג הטחון. (אפשר להוסיף שקדים או אגוזים).

פורחים את הבצק לעלה של $\frac{1}{2}$ ס"מ בערך, קורצים עיגולים, מורחים מסביב לכל עיגול ביצה, שמים במרכז מילוי וטוג-רים למשולש. מורחים למעלה ביצה (לא הרבה) ומפזרים פרג לא טחון.

"את איך לחם - תאכלו עוגות"
(למרי אנטואנט, לפיקטו ולן)

גבי מבור
אימרה;

שאנטי שאנטי מוקיר אמרה:
"את איך לחם - תאכלו עוגות!"

איך לייש את התאכלו,
לא שם ולא כאן,
כי בלחם יש ג'וק

יש מקק

יש תיקן

את איך עוגות

תאכלו מצוה,

(בעילום שם)

א. ביום ראשון 26.3 ייצאו כיתות י"א לטיול שנתי למדבר יהודה, לאחר שנחה עקב המאורעות האחרונים. אנו מחילים להם יום נקיט, הנאה מהגברות החדש ולא נסכח לאחר גם הנאה מהגולס (... של כמות יוד).

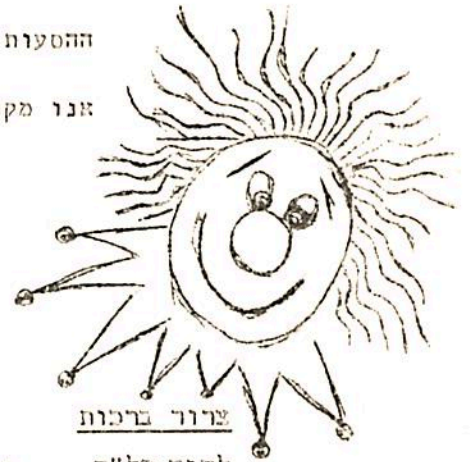
ב. כמות יוד החלו לצאת בטובע באגור לשרת לאומי. ייצאו כמה מחזורים לצופר. לאחר מכן מחזור אחד לנביעות.

ג. ב-21.3 חתקייט מסיבת פורים (מטעם ביה"ט) בכפר-חייט. בתוכנית: "הימורי אהבה" של הפקות אורי אסף, הזכורות לטוב מהערבים והסבתייט (הכרונה לאלה שנכחו בהט).

ההטעות: 13 טעות מאוחר יותר מהבוקר, בתחנות המוסביט.

אנו מקווים להיענות מקסימלית.

תחפוזות - חו"ג

צורר ברכות

לחיה קל"ח - מזל טוב להולדת הבן יל"ח ג' רניור, שלא יבייט את הפירמה.

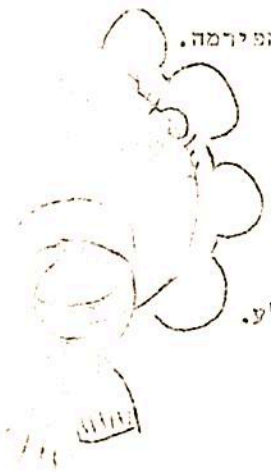
ל-נ וגה - מזל טוב לחזרתך לעבודה ומחלים לך

פחות הוצאות

פחות איחורים

והעי קר - נחת מלימור.

לפלורה - שהדגש הכבוד יהפוך לדגש קל בלי בגד כפת ועם אחות"ע.

על הפשע הנתעב של המחבלים

יאמר:

ע ל - ו ש ו י ס ה

ואם יש צדק - יופע מיד!
אך אם אחרי השמדי מתוח רגיע
הצדק יופיע -
ימגר-נא כטאו לעד!
וברשע עולמים שמים ימקו;
אף-אתם לכו, זדיס, בהמסכת זה
ובדמכת חיו והנקו.

וארור האומר: נקם!
נקמה כזאת, נקמת דם ילד קטן
עוד לא ברא השטן -
ויקב הדם את התהום!
יקב הדם עד תהמות מחשכים,
ואכל בחסך וחחר קט
כל מוסדות הארץ הנמקים.

ח.נ. ביאליק

שמים, בקו רחמים עלי!
אם יש בכח אל ולאל בכח נתיב -
ואני לא מצאתיו -
ותפללו אתם עלי!
אני - לבי מה ואין עוד תפלה בו,
וכבר אזלת יד אף אין תקוה עוד -
עד מתי, עד אנה, עד מתי?

החליך! הא צוחר - קוט חוט!
ערפני ככלב, לך זרע עם קרשט,
וכל הארץ לי גרדס -
ואנחנו - אנחנו המעט!
דמי מחר - הן קדקד, ויזנק דם רצח,
דס יונק וסב על כהנתך -
ולא ממו לבנח, לבנח.

